

Source : **มติชนสุดสัปดาห์**

Date : 27 ส.ย. 2551 Page : 45 No : 51315577

‘อย่าหนีนะ’ ไอ้เด็กขี้ขโมย

อาการสมอง

วีรกร ตริเศศ 45

ไม่มีใครรู้ว่าบางคำพูด บางประโยค การกระทำ เล็กๆ น้อยๆ ในอดีตก่อให้เกิดผลกระทบต่อคนอื่นได้อย่างมากมาย ทั้งในด้านบวกและด้านลบในอนาคต

เรื่องต่อไปนี้ที่ได้มาจากอินเทอร์เน็ตโดยไม่รู้ที่มาดังตามจนผู้เขียนไม่บังอาจต่อเติมหรือแก้ไข เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สำหรับการกระทำความดีแม่เพียงเล็กน้อยให้คนอื่น

เสียงผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งตะโกนลั่นพร้อมกับมีเด็กคนหนึ่งกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งวิ่งผ่านฉันกับแม่ที่กำลังซื้อเนื้อหมูในตลาดไปอย่างรวดเร็ว ทั้งแม่และฉันหันไปดูทันเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นแค่แวบเดียว

แม่ถามฉันว่า “อ้าว นั่นป้าร้านขายของไม่ใช่เธอ” “ใช่ค่ะแม่ แก้ววิ่งไล่ใครกันล่ะ”

ป้าคนนั้นชื่อว่า “ป้าหนอม” เป็นแม่ค้าขายของชำสารพัดอย่างในตัวตลาด ในอำเภอที่ฉันอยู่ มีฐานะจัดว่าดีกว่าแม่ค้าคนอื่นๆ ในละแวกเดียวกัน และเป็นที่รู้จักกันว่าแกเป็นคนที่ดีเห็น义勇为อย่างร้ายกาจแถมปากจัดที่สุดในตลาดอีกด้วย ใครต่อราคาของมากเกินไปหรือถ้ามราคาแล้วไม่ซื้อ ป้าแกจะโวยวายชนิดต้องรีบแผ่นออกจากร้านแทบไม่ทันทีเดียว เสียงเอะอะดังมากขึ้น ฉันหันไปมอง ป้าหนอมจับข้อมือเด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 12-13 ขวบ ไล่เลี่ยกับฉันซึ่งกำลังดิ้นรนอยู่ และป้าแกกำลังจะลงไม้ลงมือ

แม่จึงเดินเข้าไปถาม “พี่หนอม มีไรหอคะ” “ก็ไอ้เด็กเวรนี่นะสิ มันมาทำที่ข้อมือยาแก้ปวดกับยาธาตุ พอฉันหยิบส่งให้ มันก็วิ่งหนีมาเลย เงินก็ไม่จ่าย”

พูดจบป้าหนอมก็ตบหัวเด็กคนนั้นอย่างแรงหนึ่งที และคงจะมีตามมากอีกหลายทีแน่ถ้าแม่ฉันไม่ห้ามไว้ “ตายแล้วพี่หนอม อย่าถึงกับลงไม้ลงมือกันเลยนะ แล้วนี่จะทำไงต่อ”

แม่รีบตัดบทเพราะเห็นว่าเรื่องราวชักจะไปกันใหญ่ “เรียกตำรวจมาเอามันไปเข้าคุกนะสิ เสียนิสัยพ่อแม่ไม่สั่งสอน ยังเด็กตัวแค่นี้ก็รู้จะเป็นขโมยซะแล้ว ต่อไปก็คงต้องปล้นเขากินแหละ”

ฉันสะกิดแม่ทันทีพร้อมกับมองพลาญสายหัวน้อยๆ ทำนองว่าอย่าไปยุ่งดีกว่า แม่มองฉันแล้วมองเด็กคนนั้น ซึ่งท่าทางเหมือนกำลังจะร้องไห้ แม่จึงคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันไปพูดกับป้าหนอมว่า “อย่าให้ถึงอย่างนั้นเลยนะพี่หนอม เด็กมันคงอยากซื้อยาแต่ไม่มีเงินนะ เอาเป็นว่าฉันจ่ายให้ละกันนะก็บาทกันล่ะ”

ในที่สุด เรื่องก็จบลงโดยการที่แม่ยอมจ่ายเงินค่ายาแก้ปวดกับยาธาตุ แล้วแม่ก็จูงเด็กคนนั้นออกมาจากตลาด แต่ป้าหนอมยังไม่วายเตือนแม่ “ใจดีกับเด็กขี้ขโมยแบบนี้ระวังจะเสียใจทีหลังนะเธอ”

แม่ไม่ได้ตอบอะไร แต่พอเดินห่างจากร้านพอสมควรแล้วก็ถามว่า “ทำไมหนูขโมยของป้าเขาละ” เด็กคนนั้นเงยหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาขึ้นมองแม่ แล้วตอบสะอึกสะอื้นว่า “แม่ผมปวดท้องมากเลยครับ แล้วแม่ก็ไม่มีเงินไปหาหมอ ผมก็เลยต้อง...”

แม่มองหน้าเด็กคนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยื่นผลไม้ที่ซื้อมาให้เด็กคนนั้นถุงหนึ่ง แล้วบอกว่า “ทีหลังอย่าขโมยของใครนะ ถ้าไม่มีเงินมาขอเงินนำไปซื้อ

ก็ได้นะ น้าชื่อสมพร เปิดร้านเย็บผ้าอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ตามคนแถวนี้ก็ได้ รู้จักหน้าแทบทุกคนเลยแหละ เอ้า...เอาสิไปฝากคุณแม่สิ คนป่วยนะต้องกินผลไม้หลายๆ จะได้หายไวๆ รุ้มั๊ย”

แม่เสริมพร้อมกับยิ้ม เด็กคนนั้นนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะรับสัมพรพร้อมกับพูดขอบคุณแม่แล้วเดินจากไป หลังจากนั้น พอกลับมาถึงบ้านฉันก็ถามแม่ทันที “ทำไมแม่ต้องช่วยเด็กคนนั้นด้วยล่ะ รู้จักกันหรือจ๊ะ”

แม่ยิ้ม แล้วตอบฉันว่า “ไม่รู้จักหรอก แต่แม่เห็นเด็กคนนั้นรับจ้างทาบขนมขายอยู่แถวบ้านเรา นะลูก แต่แกล้งจำแม่ไม่ได้หรอก แม่ชื่อขนมแก อยู่ไม่กี่ครั้งเอง” “แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่จะต้องช่วยเหลือเขาถ้าเขาเป็นขโมยนี่แม่” ฉันถามต่อ

แม่มองหน้าฉันแล้วพูดว่า “แม่เชื่อว่าเด็กที่เคยหาเงินด้วยตัวเองมาก่อนตั้งแต่อายุเท่าๆ กับลูก จะต้องเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ รู้คุณค่าของเงินทุกบาททุกสตางค์ว่ากว่าจะได้มามันเหนื่อยยากขนาดไหน และคนที่มีความรับผิดชอบนั้นจะไม่มีทางขโมยของใครนอกจากจะจำเป็นจริงๆ เมื่อเขาไม่มีทางเลือกอื่นให้เลือกแล้วเท่านั้น”

ฉันฟังแล้วก็ถามแม่ต่อว่า “แล้วต่อไปถ้าเขาขาดเงินแม่ไปซื้อยาอีก แม่จะให้เขารึเปล่า”

“ให้สิลูก ถ้ามันไม่มากไม่มายอะไร” “แล้วแม่ไม่เสียดายเงินหรือ บ้านเราก็ไม่ได้ร่ำรวยเหมือนบ้าน ป้าทนมเขาเนอะแม่” “ถึงแม่จะไม่มีเงินทองมากนัก แต่การที่ได้ช่วยเหลือคนที่กำลังลำบากนะ มันทำให้แม่มีความสุข แล้วยังได้บุญอีกด้วยนะ แค่นี้แม่ก็พอใจแล้ว ไม่อยากได้อะไรตอบแทนหรอก”

แล้วแม่ก็พูดต่ออีกว่า “จำไว้นะลูก คนเราจะต้องรู้จักให้อภัย และให้ออกสคนอื่นแก้ตัวเสมอ อย่างเด็กคนนั้น...แม่มันใจว่าแกทำไปเพราะรักคุณแม่มากจริงๆ แม่ถึงช่วยแกเอาไว้” แล้วแม่ก็พูดต่อว่า “ลูกอาจบอกว่าขโมยเป็นสิ่งที่ผิดใช่...แม่ไม่เถียง บางครั้งคนเราก็ต้องมองด้านอื่นๆ บ้าง อย่าคิดแต่เรื่องทรัพย์สินเงินทอง ตอนนั้นลูกอาจยังฟังไม่เข้าใจ แต่แม่เชื่อว่าสักวันลูกจะเข้าใจเองแหละ”

หลังจากนั้น ฉันกับแม่ก็หันไปคุยเรื่องอื่นๆ กันต่อ ฉันเองไม่เคยคิดเรื่องนี้อีกเลย จนเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น ทำให้ฉันต้องย้อนกลับมาคิดถึงเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งนั่นคือ คำพูดของแม่ในครั้งนั้นถูกตอกย้ำที่สุดจริงๆ

หลังจากนั้น ฉันเรียนจบระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด แล้วฉันก็ได้งานทำในโรงงานแห่งหนึ่งในตัวจังหวัดนั้นเอง เงินเดือนก็พอประมาณ สามารถเลี้ยงดูแม่ได้โดยไม่ขัดสนนัก ฉันก็เลยขอร้องให้แม่หยุดรับจ้างเย็บผ้า เพราะอยากให้แม่พักผ่อนบ้างหลังจากทำงานหนักมาเกือบ 20 ปีเพื่อส่งฉันเรียน

แม่ยอมปิดร้าน แต่ก็ยังรับงานเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนบ้านมาทำบ้างโดยไม่คิดเงิน แม่บอกว่า ถ้าไม่ได้ทำอะไรเลยจะรู้สึกเบื่อ ฉันก็เลยต้องยอมตามใจแม่

ฉันทำงานอยู่ประมาณ 2-3 ปี แม่ก็เริ่มรู้สึกไม่สบาย เริ่มจากปวดหัวบ่อยขึ้น ช่วงแรกๆ ไม่กี่วันก็หาย หลังจากนั้นก็เริ่มเป็นนานขึ้นเรื่อยๆ ฉันบอก

ให้แม่ไปหาหมอ แล้วฉันก็พาแม่ไปหาหมอในเมือง หมอบอกว่าไม่เป็นอะไรมากแค่ทำงานหนักมากเกินไป หมอให้ยามาชุดหนึ่งพร้อมกำชับให้พักผ่อนมากๆ จะได้หายเร็วๆ หลังจากกินยาตามที่หมอสั่ง อาการปวดหัวของแม่ก็หายไป ฉันเริ่มสบายใจขึ้น แต่หลังจากไปหาหมอได้ประมาณหนึ่งเดือนแม่ก็เริ่มกลับมาปวดหัวอีก คราวนี้เป็นหนักมากกว่าครั้งที่แล้ว ยาที่เคยกินแล้วได้ผลมาก่อนก็ไม่ได้ผลเลย ฉันกังวลใจมาก พอถามหมอมอบอกกับบอกว่าต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ เพราะว่าเครื่องไม้เครื่องมือพร้อมกว่าโรงพยาบาลต่างจังหวัด หลังจากนั้น ฉันรีบพาแม่ไปกรุงเทพฯทันที ไปยังโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง หลังจากหมอดูตรวจแล้วบอกว่ามีเนื้องอกในสมองต้องผ่าตัดโดยด่วน

หากปล่อยทิ้งไว้อาจไปทับเส้นประสาททำให้เป็นอัมพาตได้ หรือถ้าผ่าตัดไม่ทันก็อาจร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต ฉันตกใจมาก ขอให้หมอมผ่าตัดให้ทันที แต่หมอบอกว่าโรงพยาบาลที่มีหมอมผ่าตัดสมองที่มีความพร้อมที่จะผ่าตัดเนื้องอกในสมองเป็นอีกโรงพยาบาลหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงมากกว่า ดังนั้น หมอจึงต้องส่งตัวคุณไปไปยังโรงพยาบาลนั้น ฉันก็ตกลง

หลังจากถูกส่งตัวมายังโรงพยาบาลดังกล่าวแล้ว แม่ก็ถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดทันที ขณะที่ฉันรออย่างกังวลใจอยู่ด้านนอก ทั้งเรื่องอาการป่วยของแม่ และจากคำพูดของหมอที่ทิ้งท้ายไว้ก่อนส่งตัวแม่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ หมอบอกให้กำลังใจไว้บ้าง เพราะการผ่าตัดสมองเป็นการผ่าตัดที่เสี่ยงมาก โอกาสที่คนไข้จะเสียชีวิตมีมาก

แม้การผ่าตัดจะประสบความสำเร็จก็ตาม อีกเรื่องก็คือ ค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดสมองค่อนข้างสูง เป็นหลักแสนบาท เมื่อรวมกับค่ายาระหว่างพักฟื้น คิดแล้วน่าจะต้องใช้เงินราวๆ ห้าแสนบาท ฉันได้ยินแล้วแทบลมจับ ฉันจะไปหาเงินห้าแสนบาทมาจากไหน ลำพังเงินเก็บของฉันกับแม่มันยังไม่ถึงห้าหมื่นบาทเลย แต่อย่างไรฉันก็ต้องรักษาแม่ให้หาย ส่วนเรื่องเงินไว้คิดทีหลัง

หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้นลง เป็นโชคของแม่ที่การผ่าตัดประสบผลสำเร็จและไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ ทางโรงพยาบาลขอให้พักฟื้นประมาณหนึ่งเดือนก็สามารถไปพักฟื้นที่บ้านได้ ทางโรงพยาบาลแจ้งรายการค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาให้ฉันปรากฏว่าเป็นเงินจำนวนไม่ถึงหนึ่งพันบาท เป็นค่าติดต่อดูประสานงานเท่านั้น

ฉันแปลกใจมาก จึงสอบถามกับนางพยาบาล นางพยาบาลบอกว่าคุณหมอมือที่เป็นคนผ่าตัดและเป็นเจ้าของไข้บอกไม่ให้เกิดเงินกับฉันและแม่ โดยที่ทางโรงพยาบาลก็ไม่ทราบสาเหตุ ฉันจึงขอพบคุณหมอมคนนั้นเพื่อขอบคุณ นางพยาบาลบอกว่าหลังจากเสร็จจตุคุณหมอก็ถูกส่งตัวไปต่างประเทศทันทีเพื่อศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการผ่าตัดสมองที่อเมริกา แต่คุณหมอมได้ฝากจดหมายไว้ให้ฉันกับแม่โดยกำชับกับทางโรงพยาบาลให้ฝากให้ฉันพร้อมกับใบเสร็จค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของทางโรงพยาบาลในวันแม่สามารถออกจากโรงพยาบาลได้ เมื่อกลับมาถึงบ้าน ฉันกับแม่ก็เปิดอ่านจดหมาย

ของคุณหมอมคนนั้น เมื่ออ่านจบทั้งฉันและแม่ก็ร้องไห้ออกมาพร้อมกับเนื้อความในจดหมายมี ดังนี้ ข้าพเจ้า นายแพทย์เดชา ทองวิจิตร แพทย์ผู้ผ่าตัดนางสมพร ภู่จันทร์ ขอสรุปค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดทั้งหมด ดังนี้

ค่าผ่าตัด 0 บาท
ค่ายาทั้งหมด 0 บาท
ค่าใช้จ่ายอื่นที่เหลือ 0 บาท
รวมเป็นเงินทั้งหมด 0 บาท

ป.ล. ค่าใช้จ่ายทั้งหมดได้รับแล้วเมื่ออีสิบปีก่อนด้วยยาแก้ปวด ยาระงับ สัมหนึ่งดูงขอให้สุขภาพแข็งแรงไปอีกนานๆ นะครับ คุณน้า นายแพทย์เดชา ทองวิจิตร... ●

เครื่องเคียงอาหารสมอง

📖 ตีอ่านเรื่องนี้ด้วยความสยดสยอง แต่เห็นเป็นเรื่องที่แปลกจึงนำมาเล่าสู่กันฟัง อ่านแล้วก็สุดแต่ความเชื่อของแต่ละคนครับ เรื่องมีอยู่ว่า...

บรรดาพ่อค้าของมณฑลกวางตง กำลังลือกันอย่างหนักเกี่ยวกับสูตรบำรุงร่างกายน้ำแกงเด็กทารกจ่ายราคา 3,400 เหยียดูจิ้น ก็สามารถรับประทานน้ำแกงที่ใช้เด็กในครรภ์ซึ่งโตเพียงแค่วัน 6-7 เดือนหนึ่งหม้อ ว่ากันว่า น้ำแกงนี้เป็นยาดีสำหรับการปลูกเชือกของผู้ชาย

นักธุรกิจที่ดังกว่านงแซ่หวังบอกว่า ตนนั้นเป็นชายประจำของน้ำแกงนั้น เด็กทารกที่โตแค่ไม่กี่เดือน ต้มกับยาสมุนไพรจีนบางชนิดและเนื้อไก่กระดูกหมู ต้มแปดชั่วโมง สามารถบำรุงเลือดลมได้ดี เขาพูดอย่างมีความมั่นใจขณะที่กำลังโอบกอดเมียน้อยวัย 19 ปีที่มาจากหูหนาน คนวัย 62 อย่างฉันสามารถนอนได้คืนละครั้งก็เพราะน้ำแกงนี้แหละ เขาเห็นนักข่าวทำหนังสือจึงรับอาสาพานักข่าวไปเปิดหูเปิดตา

ป้ายแรกที่ไป เขาพานักข่าวไปที่เมืองผ้อตัน กวางตง ทหารันที่กินน้ำแกงนี้ประจำ แต่คาดไม่ถึงว่าก๊วกของร้านนามสกุลหลิวบอกว่า 'ตอนนี้ไม่มีกระดูกหมู (หมายถึงเด็กในครรภ์) เลย เย่มาก มีแต่รกในครรภ์ที่มีสดๆ ของอย่างนี้ไม่ควรแช่แข็ง สดๆ จะดีกว่า' พ่อครัวหลิวบอกว่า หากอยากกินน้ำแกงนั้นจริงๆ มีพนักงานผิวเมียวจากต่างแดนมาทำงานอยู่ กำลังท้องได้แปดเดือนเนื่องจากว่าสองห้องแรกก็เป็นลูกสาว กำลังเตรียมใช้น้ำเกลือเร่งคลอดถ้าได้ลูกสาวอีกถึงเวลานั้นก็นำมาปรุงกินได้'

นักข่าวยังคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ติดตามทำข่าวอยู่หลายสัปดาห์ก็มีแต่ฟังเขาว่า ยังไม่ได้เห็นกับตานั้นว่าจะจบอยู่แค่นี้ ที่ไหนได้ ผ่านไปไม่กี่วัน พ่อค้าหวังก็โทรมา ได้ของแล้ว อากาศกำลังจะเย็นลง มีเพื่อนหลายคนกำลังต้องการบำรุง เขาพานักข่าวไปที่โถงหน้าร้านอาหารที่ต้องการ พ่อครัวพานักข่าวทั้งหมดเข้าห้องครัว เพื่อชมการปรุงน้ำแกง เห็นเด็กทารกนั้นซึ่งโตกว่าแมวไม่มากเท่าไรนักโตวางอยู่บนเขียง

'แต่ห้าเดือนกว่า เล็กไปหน่อย' พ่อครัวเกาหูคอยเย็บคาย